

Lichtmisviering 31 januari 2021

Homilie

Je kunt er niet naast kijken: in deze viering krijgt licht een prominente plaats. Er staan kaarsjes bij het Mariabeeld en bij de vraag om Gods nabijheid werden er drijfkaarsjes aangestoken. Op een dag als vandaag mag dat, want we vieren het feest van Lichtmis, dat in de volksmond ook wel Maria Lichtmis genoemd wordt. Die laatste term is echter wat misleidend, want Lichtmis is veel meer dan een Mariafeest.

In de evangelielezing hoorden we het derde deel van het veelluik van de openbaring. Het eerste deel hoorden we begin januari, op Driekoningen: drie wijzen volgen de ster die hen naar de stal brengt en herkennen in het pasgeboren kind iets heel bijzonders. Kort daarna, bij het doopsel van Jezus in de Jordaan, herkende en erkende Johannes Jezus als de verlosser die God gezonden heeft. En vandaag is het de oude Simeon die Jezus herkent en erkent. Lichtmis is dan ook in de eerste plaats een Jezusfeest. In de oosterse kerken wordt het zelfs het feest van de ontmoeting met de Heer genoemd. Terecht, want in Simeon ontmoet Jezus het volk van Israël, terwijl dat volk via Simeon Jezus herkent en erkent als het licht voor de mensen, waar al zo lang op gewacht was en dat al zo vele keren door de profeten was voorspeld.

Toch is Lichtmis ook het feest van Maria én van Jozef. Zoals altijd blijven zij discreet op de achtergrond, maar zij dragen hun kind wel de tempel binnen om het op te dragen aan God, zoals gebruikelijk bij de joden. Bij uitbreiding mogen Lichtmis ook als feest voor alle ouders en grootouders zien, die een voorbeeld en een licht zijn voor hun (klein)kinderen en niets liever wensen dan dat die kinderen uitgroeien tot fijne, stralende en gelukkige mensen.

Ten slotte is Lichtmis het feest van het licht, waar we allemaal naar uitkijken en dat als een zegening van God in de wereld kwam om het duister en het kwade te verdrijven. Een verrassend veelzijdig feest dus en meteen ook een goede reden om een hele stapel pannenkoeken te bakken.

De vraag rijst echter wat we doen met dat licht. Zetten we het onder de korenmaat, zodat niemand het ziet? Of zetten we het op een berg, zodat het van ver zichtbaar is, mensen erdoor aangetrokken en aangestoken worden en zodat het mensen verwarmt?

Spontaan denk ik hierbij aan een acclamatie die we soms zingen: "Laat zo je licht maar schijnen bij alles wat je doet, zodat de mensen zeggen: 'God is goed'. God is liefde, God is goed." Misschien vieren er vandaag enkele kinderen met ons mee die zich voorbereiden op hun eerste communie of vormsel. Wel, de mensen moeten aan jou kunnen zien dat je je eerste communie gedaan hebt of gevormd bent. Om uit te leggen hoe dat kan, vertel ik een oud joods verhaal.

Een oude rabbi vroeg aan zijn leerlingen: "Hoe weet je dat de nacht voorbij is en de dag begint?"

"Is dat het moment waarop je van ver een hond van een schaap kunt onderscheiden?", vroeg een van hen.

"Nee", zei de rabbi, "dat is het niet."

"Is het dan het moment waarop je van ver het verschil ziet tussen een vijgenboom en een dadelboom?", vroeg een andere.

Ook nu antwoordde de rabbi: "Nee, dat is het niet."

De leerlingen werden ongeduldig en vroegen: "Wanneer is het dan wel?"

De rabbi antwoordde: "Wanneer je een andere mens aankijkt en er je broer of zus in ziet, dan is de nacht voorbij en de dag aangebroken."

Als we dat proberen te doen en elkaar aanmoedigen om in anderen onze broer en zus te zien, dan hebben we pas echt een reden om te feesten. Dan mogen we niet alleen heerlijke pannenkoeken smullen, maar er ook een dikke laag suiker op strooien.

(Johan De Smet)